

med dette Lovforslag at gjøre, med det samme at røre en lille Smule ved Spørgsmaalet om de Fattiges Kasse, fordi dette Lovforslag jo giver en Afgang til, at de Fattiges Kasse kan faae større Bidrag, end den ellers ad Lovgivningens Vej kunde faae. Jeg vil i den Retning sige, at det vilde forekomme mig høist ønskeligt, om man kunde faae en særskilt Lov under Behandling om de Fattiges Kasse, og at det høitærede Ministerium, særlig Indenrigsministeren, vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa en forbedret Organisation af den. De Fattiges Kasse er for Tiden i Henhold til Loven af af 1856 — hvis jeg ikke hukker feil — ordnet saaledes, at der i hver Kommune, hvert Sogn eller hver By, vælges 3 Medlemmer til de Fattiges Kasse; de vælges af den almindelige Vælgerklasse. Naar de Fattiges Kasse faar en saadan omfattende Virksomhed, som det lader til, at den efterhaanden vil faae, saa synes det ønskeligt, at den fik en noget anden Organisation for at kunne virke bedre og flydligere, end det nu sker; og navnlig forekommer det mig ønskeligt, ikke blot at Medlemmernes Antal forøgedes, saaledes at der i de store Sogne var virkelig Kjenndskab hos Medlemmerne af de Fattiges Kasse til de enkelte Byer og Dele af Sogne, men ogsaa saaledes at de Dele af Befolkningen, som nu have Afgang til at blive højsibefattede Vælgere og have Afgang til at vælge en Del af Sogneraadet, ogsaa fik Afgang til at vælge Medlemmer af de Fattiges Kasse, og ligeledes at disses Virksomhed blev noget tydeligere begrænset og betegnet end hidtil. Der staar ganske vist, at der ikke maa ydes nogen Hjælp af de Fattiges Kasse, som er under det almindelige Fattigvæsen. Jeg ved imidlertid ikke, om dette allevegne forstaas saaledes, at den, der en Gang har nydt Fattigunderstøttelse, som han ikke siden har refunderet, er fuldstændig udelukket fra senere at faae Hjælp, eller om man betragter en saadan enkelt Ydelse som ikke værende til Hinder for paa ny at faae Hjælp af de Fattiges Kasse. Det Sidste vil da efter min Mening — uden at man derfor, haaber jeg, vil besyrlbe mig for at være for haard — kunne lede til meget betydelige Misbrug, nemlig at man igjennem de Fattiges Kasse d. v. s. ved Udskrivning af almindelige Skatter paa alle Beboerne yder dem, der have faaet Fattighjælp, en Understøttelse, ved Hjælp af hvilken de kunne tilbagebetale den urefunderende Understøttelse, og hvorved de altfaa kunne komme til at indtage en anden Stilling i Samfundet end den, de skulle have efter Lovgivningen. Jeg henstiller dette sidste Punkt til den ærede Ministers Op-

mærksomhed, og jeg vil ønske, at han vil gjøre det til Gjenstand for Overveielse, eventuelt for Lovforslag.

Madjen: Da vi sidst havde dette Lovforslag til 1ste Behandling her i Salen for vel en Maanedstid siden, forelaa der jo Vidnesbyrd om, at Arbejdsløsheden, navnlig her i Kjøbenhavn, var temmelig stor. Der var den Gang 10,000 Arbejdsløse; nu siges det, at de Arbejdsløses Antal er voget til 12,000 hvilket omtrent svarer til et Indbygggerantal af c. 60,000 Menneker. Det er Tal, som vidne om, at Trangen er stor, og at det virkelig er saaledes, behøver jeg vel heller ikke videre at dvæle ved — det er vistnok Alle enige om. Men saa synes det mig rigtignok, at det er temmelig lidt, man her byder for at afhjælpe denne Trang. Disse 6 første Paragrafer, som flertallet fastholder, kunne jo i og for sig være gode nok; men det er kun en ringe Hjælp, der kan ydes gennem dem. Naar Forslagsstillerne i det andet Thing have foreslaaet disse 6 Paragrafer, saa tænker jeg mig, at de væsentlig have gjort det, fordi det er Paragrafer, som man tidligere havde været enige om, som i alt Væsentligt har været optagne i en tidligere Lov, og som endelig i alt Væsentligt fandtes i Regjeringens Lovforslag fra forrige Aar, uden at de valte nogen væsentlig Modsigelse hos Lovgivningsmagtens Faktorer. § 1 omhandler jo Laan til Kommuner paa 1 Mill. Kr. til at iværksætte Arbejder for. Der har tidligere været givet en Lov i lignende Retning om at tilstaa Kommunerne Laan i samme Diemed; men vi huske jo nok, hvor lidt dette Tilbud blev benyttet. Der blev næppe forlangt, eller i alt Fald næppe uddelt, ialt 20,000 Kr. Der er Anledning til at tro, at dette Tilbud vil blive benyttet endnu mindre nu end den Gang — saa vidt jeg hukker i 1879. Det økonomiske Tryk er stærkere og virker ogsaa haardere paa Kommunerne; Kommunefatterne ere siden da stegne i en betænkelig Grad, saa at der ikke er nogen særlig Grund til at vente, at Kommunerne med Begjærlighed skulle gribe efter saadanne Laan, som de dog alligevel skulle tilbagebetale temmelig hurtigt. Det er jo desuden heller ikke Hovedsagen for Kommunerne at faae sat Arbejder i Gang for at hjælpe Arbejderne; de maa dog tænke over, om det er Arbejde, de have Brug for, om det er Arbejde, som er i Kommunens Interesse. Jeg kan nu ikke let tænke mig, at der ude i Landet er nogle væsentlige Arbejder, som Kommunerne almindelig skulle kunne ønske at sætte i Værk i denne Vinter.